

[Mærk.]

andre apoteker blev nedlagt eller eventuelt blev placeret i byens periferi, hvor boligbyggeriet foregår, enten som filial eller som håndkøbsudsalg?

I hovedstaden er der vel omkring 60 apoteker, og her stilles man ofte over for spørgsmålet, om man f. eks. ikke kunne klare sig med $\frac{1}{3}$ heraf og gøre de resterende 40 apoteker til udsalg, filialapoteker, og måske oven i købet placere dem på en mere hensigtsmæssig måde, end de almindeligvis er placeret på. Ingen kan bestride, at der, siden apotekerkommissionen af 1947 afgav sin store betænkning, er sket en voldsom udvikling inden for lægemiddelproduktionen. Det er en udvikling, som også den højtberedte minister har peget på i fremsættelses-talen. Der er bl. a. sket det, at den såkaldte magistrelle medicin, altså den individuelt apoteksfremstillede, bliver mere og mere afløst af fabriksfremstillede præparater, en udvikling, der sandsynligvis vil fortsætte fremover.

Når udviklingen er gået den vej, så er det et spørgsmål, om tiden ikke er inde til at slække i hvert fald noget på den kostbare sikkerhedskontrol, som kræver, at der altid skal være farmaceutisk uddannet arbejdskraft til stede ved ekspeditionerne i apoteket. Det er efter min opfattelse en bestemmelse, der ikke har den samme store betydning nu som på den tid, da hovedparten af alle lægemidler blev fremstillet af apotekerne alene. Måske kan vi på dette område lære noget af Sverige. Så vidt jeg ved, fremstiller de mindre apoteker i Sverige ikke selv medicinalvarer, det er alene overladt til hovedapoteket, til trods for at afstandene dér er langt større end herhjemme.

Mange undrer sig også over, at man ikke inden for apotekervæsenet har fulgt den samme linje, som f. eks. er fulgt inden for sygehusvæsenet. Her har man som bekendt nedlagt mange små og irrationelle sygehuse og er gået over til større og mere rationelle enheder, nemlig centralsygehuse. Altså i korthed er spørgsmålet det, om den magistrelle medicin, der bliver af mindre og mindre omfang, og som i dag fremstilles på alle vore 354 apoteker, små og store, ikke burde fremstilles alene på f. eks. 100 hovedapoteker. Dette ville være

rationelt, og det ville billiggøre fremstillingen. Det er irrationelt at fordele råstoffer på 354 enheder, når 100 enheder ville være mere end tilstrækkeligt.

Jeg er helt klar over, at de betragtninger, jeg her har givet udtryk for, kolliderer med de synspunkter, som i mange år har været gældende, at stort set enhver farmaceut helst skal befordres til selvstændig apoteker inden det fyldte 50. år, men hvis man ved en rationalisering af apotekervæsenet kan skabe en mere økonomisk lægemiddelforsyning for befolkningen, så mener jeg, at disse avancementssynspunkter må blive af sekundær betydning. Industrialiseringen medfører som bekendt større enheder og som følge heraf også færre selvstændige stillinger. Dette må også slå igennem inden for apotekervæsenet. Om vi vil følge med udviklingen i øvrigt, må vi betænke, at apotekervæsenet hviler på en lov, hvorefter medicintaksterne fastsættes ved kongelig resolution. Det offentlige fastsætter altså medicinpriserne, og lovgivningen må derfor også have pligt og ret til at påse, at driften af apotekerne følger med udviklingen, at driften foregår så rationelt som muligt.

Hvad farmaceuterne i øvrigt angår, må man vel også i den forbindelse erindre, at en stor del af dem i dag arbejder uden for apotekerne; jeg tænker her på medicinalfabrikkerne, som i stigende grad gør brug af farmaceuter ved fremstilling af fabriksmedicin.

Må jeg sluttelig understrege, at de synspunkter, jeg her har fremsat, har ingen relation til de forhold, der eventuelt vil opstå for vort apotekervæsen, hvis vi kommer ind i fællesskabet, i de seks. De er udelukkende fremsat, fordi jeg mener, det er en undersøgelse værd, om man ikke ved en rationalisering kan billiggøre medicinen. En billiggørelse betyder dog en hel del for dem, der har behov for lægemidler. Vi må vel også stadig stræbe efter, at vore syges økonomi ikke belastes unødigt hårdt ved brugen af medicin. Som regel er det jo sådan, at sygdom også medfører nedgang af den enkeltes indkomst.

Jeg vil altså anmode den højtberedte indenrigsminister om at tage op til overvejelse, om det ikke vil være hensigtsmæssigt, når de foreliggende 2. lovforslag er vedtaget, at tage hele apotekervæsenets forhold op til